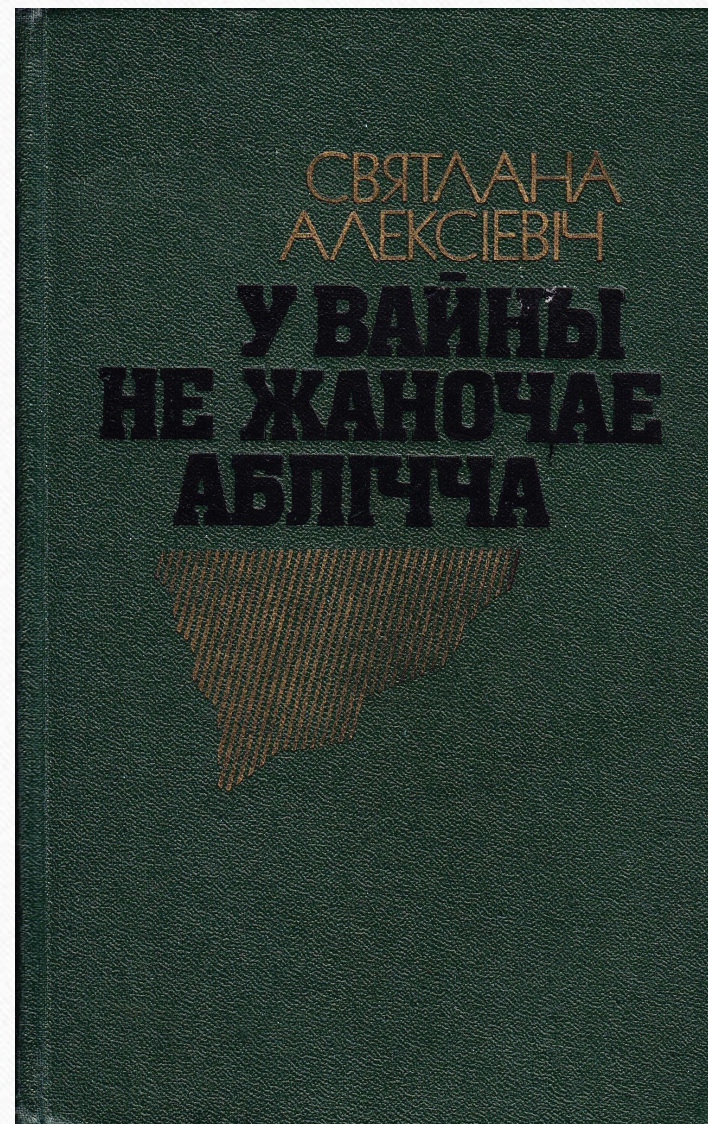

*Ў вайны не жаночы
твар*

Святлана Аліксіевіч

«У вайны не жаночы твар» -
дакументальна-очарковая кніга

Кніга напісана ў 1983 годзе, упершыню апублікаваная ў часопісе "Кастрычнік" у пачатку 1984 гады (у часопісным варыянце), яшчэ некалькі кіраўнікоў выйшлі ў тым жа годзе ў часопісе «Нёман». Частка ўспамінаў была выкрэсленая цэнзарамі; ў пазнейшых выданнях многія з гэтых пропускаяў адноўлены. У 1985 годзе кніга выйшла асобным выданнем адразу ў некалькіх выдавецтвах, у першым мінскім выданні была азагалоўленая «У вайны не жаночы твар»

«У вайны не жаночы твар»
распавядае пра мільёны жанчын,
якія змагаліся за
Савецкі Саюз у Другую Сусветную
вайну. Алексіевіч ўзяла інтэрв'ю
больш
чым у 800 жанчын і ёй ўдалося
разгаварыць сваіх суразмоўніц.
падобныя
апавяданні часта замоўчваліся ў
Расіі. Менавіта паколькі яны
жанчыны, гэтыя
гісторыі не адпавядалі
стандартызаваных вобраза героя
Вялікай айчыннай вайны.

Пачынаецца ўсё ў кнізе «Ў вайны не жаночы твар» са слоў:

Усё, што мы ведаем пра жанчыну, лепш за ўсё ўмяшчаецца ў слова «міласэрнасць». Ёсць і іншыя словы - сястра, жонка, сябар, і самае высокае - маці. Але хіба не прысутнічае ў іх змесце і міласэрнасць як сутнасць, як прызначэнне, як канчатковы сэнс? Жанчына дае жыццё, жанчына засцерагае жыццё, жанчына і жыццё - сінонімы.

На самай страшнай вайне XX стагоддзя жанчыне давалося стаць салдатам. Яна не толькі ратавала, перавязвала параненых, а і страляла з «снайперка», бамбіла, падрывала масты, хадзіла ў разведку, брала мовы. Жанчына забівала. Яна забівала ворага, які абрынуўся з нябачанай жорсткасцю на яе зямлю, на яе дом, на яе дзяцей.

Ў самыя страшныя моманты, жанчына валодае па-сапраўднаму моцным і мужным характарам. Дзеля сваіх дзяцей, дзеля міру яна памрэ, але памрэ з гонарам.

